

Ротитѣ отъ 1-вата линия едвамъ успѣха да разсипятъ верига, когато бѣха посрѣщнати отъ противника съ честа пушечна стрѣлба. Слѣдъ нѣколко врѣме видѣхме, че стареца Караисаки, съ облѣно съ кръвъ лице идеше отъ къмъ веригата и мърмореше нѣщо по грѣцки. Караисаки се числеше въ 3-тата рота, но когато първитѣ двѣ роти отиваха въ първата линия, той се бѣ присъединилъ къмъ 2-та рота.

— Къдѣ ходи, Караисаки, каква е тѣзи кръвъ? го попита ротния командиръ Штабсъ-Капитанъ Поповъ

— „Цортъ! Цортъ! Турка удрий глава, указа той на ранената си, по горѣ отъ лѣвата вѣжда, глава. И тукъ Караисаки изсипа хиляди проклѣтии върху Турцитѣ.

— Вързий, вързий, глигора! глава вързий, завика той на рот. фелдшеръ, който се бѣше расположилъ задъ купена за подаване първа медицинска помощъ на раненитѣ, а д-ръ Вязанковъ съ дружинния фелдшеръ се бѣше расположилъ задъ възвишенността. Фелдшера на бързо прѣвърза ранената глава на Караисаки и му каза да иде на прѣвързочния пунктъ.

— Сто правий тамъ? попита Караисаки фелдшера, като го изглѣда въ недоумѣние, слѣдъ това Караисаки си нарами пушката и се опѣти пакъ за веригата, но ротния командиръ го задържа, като му каза да си почине малко, а подиръ заедно съ своята рота ще иде въ бой. Между това стрѣлбата по цѣлата линия все повече и повече се усиляваше. Започнаха да пристигатъ легко раненитѣ, а тежко раненитѣ се донасяха отъ санитаритѣ, тѣй щото, сравнително въ кѣсо врѣме, задъ купена се събраха повече отъ десетина ранени. Въ това врѣме дойде неустрашимия д-ръ Вязанковъ и, като си засука ржакитѣ, залови се енергично за работа, която все повече и повече се увеличаваше. Ранени започнаха да пристигатъ по нѣколко челоуѣка изведнѣжъ. Двама санитарии донесоха на рѣцѣ ранения въ крака Подпоручикъ Божиински. Той бѣше блѣденъ, но запазилъ пълно спокойствие.